

Pau Planas, bloc NO-RES, 10 de març de 2012

LECTURES D'HIVERN

De la mateixa manera que a l'estiu ens ve de gust tomata de la pera i *vichyssoise*, i a l'hivern preferim escudelles i canelons carregats de beixamel, amb la literatura em passa una cosa semblant. Les lectures a la platja solen ser lleugeres, i estan inclinades a l'evasió i al somni. Les escollides durant els mesos foscos i freds, en canvi, estan pensades per degustar lentament, per immersir-se a les profunditats. A l'hivern, ens alimentem per acumular reserves: reflexió, saviesa, potència. A l'estiu, les paraules graviten, les frases són de combustió ràpida.

Aquests mesos han estat temps, doncs, per assaborir les novel·les carregades de missatges de llarga durada, els llibres que cal rosegat diverses vegades per descobrir textures de fons, contes brodats amb fils gruixuts i resistents, pàgines fetes amb ingredients sòlids com els dels torrons.

A *Unes Ales cap a On*, **Anna Carreras** afronta amb valentia i èxit la voluntat d'escriure sobre quelcom tant difícil i dolorós com és la pèrdua d'un fill acabat de néixer. La novel·la finalista dels Premis Casero 2009 és la història d'una travessia lineal i tràgica, que va del cel a l'infern, per finalment comprendre, renéixer i transcendir. La contenció, la mesura, la distància serena, converteixen la narració en el tràngol d'una heroïna que, si bé se situa entre nosaltres, pertany més aviat a allò intemporal, universal, permanent. El passatge sencer desvetlla una veu

propera, particular, sòlida, i demostra que és possible l'experiment alquímic de mesclar fragilitat i fortitud, tendresa i enteresa, abstracció i matèria.

També he tingut l'immens plaer de devorar els contes de **Damià Bardera**, ordenats sota l'encertat títol de *Fauna animal*. Aquest recull és una autèntica constel·lació de joies brillants destinades a perviure i a esdevenir un referent. I dic constel·lació perquè els contes, malgrat tenir significat i força per si mateixos, estan units per línies tènues que els vinculen entre ells, i fan possible mostrar, d'aquesta manera, un dibuix coral, una mena de tapís evocador d'un món rural que alguns hem conegut, amb major o menor intensitat, fet de vaques escorxades, alcohol de garrafa, cops de pedra, enrampades i trets d'escopeta, o sigui, un autèntic museu de bèsties salvatges, tant grotesques i de gust kitsch com el museu Darder (que apareix en un dels contes). Contes tècnicament impecables, amb personatges cruels, també en certa manera innocents, sempre presentats des d'una sana visió irreverent i directa. A més, en el llibre hi trobareu també il·lustracions intercalades, una opció que és, al meu gust, molt encertada, perquè esponja la lectura i ofereix pauses visuals agraïdes.

I d'il·lustracions també en trobem en el darrer llibre que voldria citar, i que també m'ha semblat esplèndid, encara que pertany a un altre gènere, a mig camí entre el periodístic i l'assaig literari: el llibre de l'any, de **Vicenç Pagès**. Al pròleg, l'autor ens confessa que s'imagina al lector fullejant l'almanac de manera pausada, de tant en tant, durant les estones de descans al vespre, i és exactament la imatge que em va passar pel cap quan vaig fer la troballa: pàgines per ser degustades dins un cau de hòbbit. En aquest almanac cultural, l'autor fa un repàs per les estacions de l'any a partir de la ingestió de petites píndoles vitamíniques d'una sola pàgina. Comprimits òptims per travessar l'hivern. Brevetat i densitat, riquesa de referents, connexions intel·ligents, remembrança de grans escriptors, anècdotes i curiositats pensades per aquella estona terminal de sofà, quan a fora

ja s'ha fet fosc però encara resta una hora llarga per anar a descansar, amb el televisor de fons oferint les banalitats de sempre.